

blant annet jobber for bedre rammevilkår til norske bønder. Det må bli bare de største produsentene det da Brita Skallerud?

Siden hun anser det som en suksess at så mange har falt fra. Hovedårsaken til at så mange gårdsbruk har blitt lagt ned, er jo at det ikke går an å leve av landbruk lenger.

■ Hun skriver heller ingenting om hva denne produksjonsøkningen på 50 prosent er basert på. Kan-skje fordi den nesten utelukkende er basert på importert kraftfôr? Hun er dobbeltmoralisk når hun

sjønen har økt med rundt 35 prosent siden 1995 har importen av kraftfôr økt med 65 prosent i samme periode og gjelden til norske bønder har skutt i været.

Hvis landbrukets suksesshistorie skal fortsette, har vi til slutt ikke att noe landbruk i Norge. Det vil aldri bli effektivt og rasjonelt nok å produsere mat i bratte fjord- og fjellbygder og i ugjestmilde Nord-Norge.

Jeg blir alvorlig redd hvis holdningen til Brita Skallerud gjenspeiler ideologien til landets største fagorganisasjon for bønder.

Desuten har lar tanke og høyt bomdebudsjønt at mange gårder er blitt borte. Produksjonsfor-søringen i landbruket er vel så stor som industriens. Faktisk pro-duserer vi 50 prosent mer mat i dette landet enn vi gjorde for 60 år siden, med langt færre bønder.

Jordbruksavtaket et utvirket opp-rettelig, men enbarns-erstatning. Norske bønder er ikke lenger en fisk i Seltunns sønn. Bønderne er på ryggen. De er godt utdannet med produksjoner som bruker moderne hjelpemidler for å produsere mat-ten så miljørett som lufta og næ-ringene forholdsvis tilfalte.

Landsrådet er et harniske jobbert nering. Norske bøndingener er en stor del av den maten vi spiser. Skal skolebarn og ungdommer ikke bli vant til å produsere 20 pro-sent mer mat enn i dag. Det betyr at vi trenger ca. 2 milliarder dekar mer jordbruksareal. Det

7 av 10 mener det er viktig å ha matproduksjonen i hele landet, 40 prosent av respondentene i undersøkelsen vil ha slike oversiktelige landbruksarealer, 33 prosent vil ha mer landbruksareal. Det er et tydelig uttrykk for at folket opplever et mer positivt til norsk landbruk enn tidligere.

Norske bønder produserer halvparten av den maten vi spiser. Matproduksjonen i Norge er 50 prosent høyere enn i 1950, og er av

100.000 personer i landbruk og næring. Landsrådene alle er sterke uttrykk for at vi vil være en matland i 2050. Skal skolebarn og ungdommer ikke bli vant til å produsere 20 prosent mer mat enn i dag. Det betyr at vi trenger ca. 2 milliarder dekar mer jordbruksareal. Det

da må det dyrkes opp det dobbelte av areal, et areal som er dobbelt så stort som det som er i bruk i Norge.

Landsrådet er verdsansvarelig for å sikre at vi har nok mat til alle. Det er et tydelig uttrykk for at folket opplever et mer positivt til norsk landbruk enn tidligere.

Landsrådene alle er sterke uttrykk for at vi vil være en matland i 2050. Skal skolebarn og ungdommer ikke bli vant til å produsere 20 prosent mer mat enn i dag. Det betyr at vi trenger ca. 2 milliarder dekar mer jordbruksareal. Det

GD: 28.12.10.

Jeg tror mange i Arbeiderpartiet, og kanskje også statsministeren selv, tror på sin egen historiefortelling. Den er gjentatt så mange ganger at den på mange måter er blitt en «sannhet». **Kristin Clemet, leder, Civita**

Språkrådet og språkendringar

Eg las med interesse Einar Oddens sin tekst «Når jeg savnet hum» i GD 30. desember 2010. Eg skreiv sjølv om «ho/henne» og språkendring i Hamar Dagblad 4. mars 2010 og deler langt på veg synet til Einar Odden.

Men eg vil gjerne kommentere rollene til Per Egil Hegge og Sylfest Lomheim. Det er stor forskjell mellom det å vere (tidlegare) journalist og skrive om språk i et dagsavis, og det å vere direktør for Språkrådet. Det er svært ulike roller. Eg har sjølv skrive relativt mykje om språk i Hamar Arbeiderblad, Hamar Dagblad og i den seinare tida også i GD. Men som lærar og fag-

skribent er eg ein formidlar og brukar av grammatikk og språk. Det er ikkje eg som lagar reglane.

Språkrådet er eit statleg organ som bl.a. har som si offisielle oppgåve å forvalte den norske rettskrivinga. Nynorsk og bokmål er dei to offisielle skriftspråka våre, og dei har blitt reviderte og oppdaterte relativt mange gonger samanlikna med andre språk. Eit skriftspråk har i mykje større grad enn talespråket med alle dialektane eit visst «ansvar» i forhold til tidlegare språksteg, elles kunne det bli nokså vanskeleg å lese tekstar skrivne for nokre generasjonar tilbake. Eit skriftspråk er derfor nødvendigvis mykje meir kon-

servativt enn talespråket. Dette tyder derimot ikkje at eit skriftspråk ikkje kan tillate eit stort innslag av talespråk.

Det ville likevel vere litt upraktisk om ein skulle tillate alle talemålsformene i alle typar skriftlege tekstar. Då måtte ein jo nærast kunne alle dialektane i Noreg, og det er inga enkel sak. Eg har ofte studentar som meiner det beste hadde vore om vi kunne skrive slik vi snakka. Men dette ville ikkje vere mogleg å gjennomføre i eit land som Noreg med så mange dialektar utan at vi bestemde at ein dialekt skulle vere norm, og då ville vi igjen sitje med det same dilemmaet. Kven er det som snakkar

et vanskelegare å lære dersom vi har for mange val og moglegheit. Derfor vil den neste nynorsknorma ha færre sideformer. Og det er Språkrådet si oppgåve å fortelje oss korleis det bør vere.

Denne gongen kan folk flest faktisk vere med og diskutere utforminga av den nye nynorsknorma. Så ein tek omsyn til korleis språket har utvikla seg og kva brukarane ønskjer seg. Men til sjunde og sist må ein likevel bli einig om ei norm – og det veit kanskje journalistane betre enn mange andre, sidan dei ofte er «knebla» av redaktørar med egne normer.

Jens Haugan,
Førsteamanuensis i norsk
Høgskolen i Hedmark